

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν

Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά.—Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυ-
ρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ βιβλία.—Ἀπὸ τὴν Στοκόλμην. Τὰ Σλιῖδ.—Ἡ Δάντειος καὶ ὁ
Πατερνόστρο. Ἡ διάλεξις τοῦ εἰς τὸν Παρνασσόν.—Josué Cardutzi.—
Μολυσματικὰ νοσήματα Α'. (ὑπὸ τῆς ἰατροῦδος Ἀνθῆς Βασιλειάδου).—
Τί εἶναι ἀγάπη (ὑπὸ κ. Ἀλεξάνδρου Ρίτσου).—Ἀλληγογραφία.—Συν-
ταγή.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς: Ἡ ὠχρὰ φίλη (Catulle Mendès.
κατὰ μετάφρ. δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Τέλος πάντων μετὰ τὸν νόμον περὶ ἀροτριῶντων κτηνῶν
καὶ μετὰ τὴν μακρὰν ἄλυσιν τῶν νομοσχεδίων, τὰ ὅποια ἡ
Βουλὴ μελετᾷ, συζητεῖ καὶ ψηφίζει κατὰ τὴν μακρὰν ἐξέ-
λιξιν τῆς νομοθετικῆς υπάρξεώς της, υποβάλλεται τελευ-
ταῖος καὶ ἕνας νόμος προβλεπτικὸς κατὰ τῆς πνευματικῆς
τυφλώσεως τῶν μικρῶν παιδιῶν.

Κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ, ὅπως λέγει καὶ ἡ προοιμία.
Ἄλλὰ τὸ ἀργὰ αὐτὸ ἐβράδυνε τόσο, ὥστε, ἐὰν δὲν μᾶς ἔσω-
ζεν ἡ μεγάλη φυσικὴ νοημοσύνη καὶ ἀγχίνοις τῆς Ἑλλη-
νικῆς φυλῆς, ἡ Ἑλλάς θὰ εἶχε μεταβληθῆ εἰς ἕνα ἀπέραν-
τον τυφλοκομεῖον, εἰς τὸ ὅποιον καὶ οἱ μονόφθαλμοι ἀκόμη θὰ
ἐμετρῶντο εἰς τὰ δάκτυλα.

Ἄλλ' ὁ θεὸς τῆς φυλῆς, ἕνας θεὸς λευκός, λαμπρός, φωτει-
νός, ὁ ὅποιος σκορπίζει μίαν ζωὴν παντοδύναμον εἰς ὅλην
τὴν Ἑλληνικὴν φύσιν, τονώνει, θερμαίνει, ζωντανεύει τόσο
καλὰ καὶ τὸ μυκλὸ καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν ἀντίληψιν τῶν μι-
κρῶν Ἑλληνοπαίδων, ὥστε νὰ ἐξέρχωνται νικηταί, κατὰ
μέγα μέρος, ἀπὸ τὴν ἀποτυφλωτικὴν ἐπιβολὴν τοῦ σχολείου
καὶ τοῦ βιβλίου.

Καὶ τὸ μὲν σχολεῖον κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας

κάτι προσπαθεῖ νὰ κάμῃ, καὶ νὰ μετακρυσθίση, τοῦλάχισ-
τον ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ πρῶτα γράμματα, εἰς τὴν κατωτέ-
ραν βαθμίδαν τῆς παιδείσεως. Κάθε ἕμως εὐγενῆς προσπάθεια
τοῦ σχολείου, κάθε ἀνθρωπιστικὴ ἐνέργεια τοῦ διδασκάλου,
κάθε ἀπόπειρα παιδαγωγικὴ πρὸς ὀμαλήν ἀφύπνισιν τῆς
παιδικῆς ψυχῆς καὶ τοῦ παιδικοῦ πνεύματος, νευχεῖ πρὸ
τοῦ βιβλίου ἢ μᾶλλον πρὸ τοῦ ἐμπορίου. Διότι εἰς τὴν Ἑλ-
λάδα βιβλίον θὰ εἰπῆ, διὰ τοὺς περισσοτέρους, μία πολυκέ-
φαλος λερναία ἐκδοτικὴ ὕδρα, ἡ ὁποία κύριον καὶ μόνον σκο-
πὸν υπάρξεώς της ἔχει νὰ ἐξαπλώσῃ τὰς μυρίας κεφαλὰς της
εἰς τὰ σχολεῖα τοῦ κράτους καὶ τὰς μυριάδας τῶν φυλλάδων
της εἰς τοὺς σάκκους τῶν μικροσκοπικῶν μαθητῶν. Καὶ
ἐπειδὴ πρέπει νὰ δικαιολογηθῆ ἡ ἐξαπλώσις αὐτῆ, καὶ νὰ
θεωρηθῆ ἔχουσα κάποιον σκοπὸν, ἡ φυλλάδες ὀνομάσθησαν
βιβλία διδασκτικὰ, ὑπεβλήθησαν εἰς κάποιον κυβερνητικὸν
ἐλεγχόν, ἐνεκρίθησαν ὅπως ὅπως καὶ ἐπλούτισαν πέντε δέκα
ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι εἶχαν τὴν εὐφύειαν νὰ ἐπιδοθοῦν εἰς τὸ
ἐμπόριον αὐτό.

Καὶ διὰ μὲν τοὺς γονεῖς, οἱ ὅποιοι πρεσβεύουν ἀκόμη ὅτι
ὅσον περισσότερον καὶ ἀκαταληπτότερον βιβλία ἔχει τὸ παι-
δί των, τόσο σοφώτερον γίνεται, τὸ πρᾶγμα παρήχητο
ἀπαρτήρητον. Ἄλλὰ διὰ τοὺς γονεῖς τοὺς ἀνεπτυγμένους,
οἱ ὅποιοι ἤρχισαν νὰ βλέπουν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ εἰς τὰ πνεύ-
ματα τῶν παιδιῶν των, οἱ ὅποιοι ἤμποροῦν νὰ παρακολου-
θοῦν ὅλα τὰ τερατολογήματα τῶν περισσοτέρων ἀπὸ τὰ δι-
δασκτικὰ αὐτὰ βιβλία, οἱ ὅποιοι ὑποχρεώνονται νὰ ἐξηγοῦν
πράγματα, τὰ ὅποια δὲν ἐξηγοῦνται, οἱ ὅποιοι παρακολου-
θοῦν τὴν ἀσκοπον καὶ ἐπιβλαβῆ καταπόνησιν τοῦ παιδικοῦ
μυαλοῦ, καὶ οἱ ὅποιοι πληρώνουν ἕνα βαρύτερον χρηματικὸν

φόρον διά την καταπόνησιν και πνευματικὴν αὐτὴν ἐξάντλησιν, τὸ πρᾶγμα κατῆντησε βρῦν καὶ δυσβάστακτον.

Ἡ Κυβέρνησις, ἀκούσασα ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὴ τὸν θόρον, ὁ ὁποῖος ἐδημιουργήθη περὶ τὸ ζήτημα αὐτὸ, ἤρρισε νὰ τὸ μελετᾷ διὰ τῶν ἐδικῶν ὀργάνων τῆς, τὰ ὁποῖα συνέταξαν τὸ κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Βουλὴν ὑποβληθὲν νομοσχέδιον.

Φυσικὰ, μὲ τὸν νέον νόμον, τὸ ἐμπόριον αὐτὸ, ἔνα ἀπὸ τὰ ἐπικερδέστερα ἐμπόρια τοῦ τόπου, διατρέχει κάποιον κίνδυνον ἐλαττώσεως τῶν χρυσῶν εἰσοδημάτων του καὶ οἱ ἔμποροι ἐξανέστησαν, ζητοῦντες νὰ καταπνίξουν μὲ τὸν θόρον τὴν ψήφισιν τοῦ νομοσχεδίου. Ἄλλ' οἱ ἔμποροι εἶναι εἰκοσι, τριάντα, ἑκατόν, καὶ οἱ γονεῖς οἱ φορολογούμενοι εἶναι ἑκατοστάδες χιλιάδων καὶ τὰ παιδιὰ, τὰ διὰ τῆς μεθόδου τοῦ βιβλίου ἀποτυφλωνόμενα ἑκατοντάδες μυριάδων.

Ἡ Κυβέρνησις δὲν θὰ ἀκούσῃ τοὺς ὀλίγους καὶ νὰ ἀδιαφορήσῃ διὰ τοὺς πολλούς. Δὲν θὰ ἀρνηθῇ τὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος ὑπεροχὴν τούτων, ὅχι μόνον ποσοτικῶς, ἀλλὰ καὶ ποιοτικῶς, ἀφοῦ μάλιστα αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἀνήκει εἰς τὴν μερίδα αὐτὴν, καὶ ἀφοῦ ἐμελέτησε τὸ ζήτημα, ἀντελήθη τὸ κῆλον καὶ ἐζήτησε τὴν θεραπείαν του διὰ τοῦ ὑποβληθέντος νομοσχεδίου.

Καὶ τὰ καυόμενα τὰ μικρὰ, τὰ θύματα ὅλης αὐτῆς τῆς καταστάσεως, θὰ ἀπαλλαγῶν τέλος πάντων ἀπὸ τὰς φυλάδας, τὸ βῆρος τῶν ὁποίων οὔτε τὰ χερσὶν των ἠμποροῦν νὰ σηκώσουν, οὔτε τὸ μυαλό των νὰ ἀντιληφθῇ καὶ νὰ χωνεύσῃ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΤΟΚΟΛΜΗΝ

Ὅταν ἐτελειώσαμεν τὸ τμήμα τῶν ξένων, δὲν εἶχαμεν πλέον παρὰ ἐνὸς τετάρτου καιρὸν. Ἐπρεπε νὰ ρίψωμεν ἕνα βλέμμα εἰς τὸ ἐθνολογικὸν μέρος τοῦ μουσείου, νὰ θαυμάσωμεν τὰ ἐπιπλα καὶ τὰ πολύτιμα ἐνδύματα καὶ σκευὴ καὶ τὰς ὠραίας πορσελάνας καὶ τὰ bibelots τὰ καλλιτεχνικὰ ὅλων τῶν βασιλευσάντων οἰκῶν τῆς Σουηδίας. Τὸ Style τῶν βορείων, ἕνα κρᾶμα ρυθμοῦ Γοτθικοῦ καὶ ἀναγεννήσεως μαζική, καὶ ἀπὸ τὴν γραφικότητα τοῦ ὀρίζοντος καὶ ἀπὸ τὴν αὐστηρὰν παράδοσιν τῆς ἀρχαίου λιτότητος, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ πολλὰ ἀπὸ τὴν Βυζαντινὴν πολυτέλειαν καὶ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν τοῦ Βονοπάρτου καὶ τοῦ Λουδοβίκου δεκάτου τετάρτου καὶ δεκάτου ἕκτου. Ἀλουργίδες καὶ πορφυραὶ, θρόνοι καὶ στέμματα, ἐγκόλπια καὶ περιδέραια καὶ ἀλυσίδες καὶ δακτυλίδια πολύτιμα βασιλέων καὶ βασιλισσῶν, ὠρολόγια καὶ κοσμήματα, ὅ,τι εἰς μίαν λέξιν στολίζει καὶ κάμνει ὠραίαν καὶ καλλιτεχνικὴν τὴν ὑπαρξίν τῶν μεγάλων τοῦ κόσμου, εὐρίσκειται ἐκεῖ εἰς μακρὰν σειρὰν κίθουσῶν ἐκτεθειμένον. Εἶναι ἡ ἐξέλιξις τῆς τέχνης, συνδυαζομένη μὲ κάθε εἶδος βιομηχανίαν, εἰς τὴν μακρὰν διάρκειαν τῶν αἰώνων. Καὶ ἡ ἐξέλιξις αὐτὴ, μεθ' ὅλας τὰς ξένας ἐπιδράσεις, ἔχει πολλὴν πρωτοτυπίαν καὶ χάριν, καὶ φέρει πάντα τὸν χαρακτῆρα τῶν λαῶν, οἱ ὅποιοι ἐζήτησαν ἀπὸ τὰς κοσμητικὰς τέχνας τοῦ σπιτιοῦ κάποιαν χαρὰν τῆς ζωῆς, κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας τῶν ἀτελεσθέντων νυκτῶν τοῦ χειμῶνος.

Ἐὰν δὲ οἱ μακροὶ πόλεμοι τῶν Σουηδῶν, πότε μὲ τοὺς Ρώσους, καὶ πότε μὲ τοὺς Δανοὺς, δὲν τοὺς εἶχαν τόσον ἀπασχολήσῃ εἰς τὸ παρελθόν, βεβαίως σήμερον ἡ βιομηχανία τῆς πολυτελείας καὶ ὅλαι αἱ κομφοτεχνίαι θὰ κατεῖχαν τὰ σηκώματα εἰς τὰς βορείους χώρας. Ὅπως δὴποτε εἰς τοὺς πολέμους αὐτοὺς καὶ εἰς τὰς κατὰ καιροὺς νίκας των ὀφείλουσαν πλουσιωτάτας συλλογὰς. Ἰδίως κατὰ τὸν τριακονταετῆ πόλεμον ὁ στρατὸς τοῦ Γουσταύου Ἀδόλφου δὲν περιορίζεται νὰ κατὰ γῆ μόνον νίκας δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἀλλὰ καὶ λαφυραγωγεῖ τὰ μουσεῖα ἢ τὰς ἰδιωτικὰς συλλογὰς τῶν νικημένων Γερμανικῶν πόλεων. Εἰς τρόπον, ὥστε τὸ ἐθνολογικὸν τμήμα καταντᾷ μᾶλλον διεθνὲς, διότι ὅλα τὰ γειτονεύοντα κράτη ἔχουν ἐκεῖ θαυμασίους θησαυροὺς τέχνης καὶ κομφοτεχνίας.

Τὸ τμήμα αὐτὸ ἐνθυμίζει εἰς πολλὰ τὸ μικρὸν παλατάκι τῆς τέχνης, τὸ ἰδρυθὲν εἰς τὸ Παρίσι κατὰ τὴν Ἐκθεσιν τοῦ 1900, καὶ τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν γνώμην τῶν πολλῶν, ἦτο ἡ πραγματικὴ ἐπιτυχία τῆς ἐκθέσεως ἐκείνης. Ὅπως ἐκεῖ, καὶ ἐδῶ ἐκτίθενται πολύτιμοι συλλογαὶ καλλιτεχνικῶν αἰφνης σημειωματαρίων χορῶν, ἢ ριπιδίων ἢ ὠρολογίων ἢ κοσμημάτων ἢ σκευῶν ἢ τουαλέττας, τὰ ὁποῖα, πλὴν τῆς ἱστορικῆς ἀξίας των, εἶναι πολλὰ ὠραία καὶ θαυμασίως ἐπεξεργασμένα. Τόσον ὠραία, ὥστε ὅταν ἐφευγῇ, χωρὶς νὰ ἔχω τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἠμποροῦσα νὰ ἐπανέλθω, σχεδὸν δὲν μετενόουν ὅτι ἔχασα ὅραν προωρισμένην διὰ τὴν μεγάλην τέχνην καὶ τοὺς μεγάλους τεχνίτας τοῦ Βορρᾶ.

Ἡσθάνθη μίαν τελείαν ἱκανοποίησιν εἰς τὸ ἐνστικτὸν μου τοῦ καλλωπισμοῦ, τὸ φύσει ἐνυπάρχον εἰς κάθε ἄνθρωπον, καὶ εἰς τὸν πόθον τῆς ἀπολαύσεως, τὴν ὁποῖαν δημιουργοῦν γύρω μας τὰ διάφορα μικρὰ, ἀλλὰ ὠραία πραγματικὰ τῶν στολισμῶν καὶ τῶν ἀντικειμένων τῆς καθημερινῆς μας χρήσεως. Καὶ ἔφυγα εὐχαριστημένη, ὅτι εἶδα καὶ τὸν κλάδον αὐτὸν τῆς κομφοτεχνίας, τόσον τέλειον, καὶ τόσον τελείως προδίδοντα τὴν αἰσθητικὴν ἀνάπτυξιν τῶν βορείων, ὅχι μόνον τῆς γῆς καὶ τῆς σήμερον, ἀλλὰ καὶ πολλὰ περασμένων αἰώνων καὶ ἐποχῶν.

Μετὰ τὸ Μουσεῖον τὰ Σλόιτ. Ἡ τελευταία λέξις τῆς παιδαγωγικῆς, ἢ τελευταία πρακτικοποίησις τοῦ σχολείου, ἢ ἐπινοήσις ἢ προβλεπτική, ἢ ἀνοίγουσα ἀπὸ τὰ μικρὰ χροῖνικα τοῦ παιδιοῦ μίαν θύραν πρὸς τὴν ἄμυσον, τὴν βεβαίαν ἐξασφάλισιν τῆς ζωῆς.

Αὐτὴ καθ' αὐτὴν ἡ ἐργασία τοῦ Σλόιτ δὲν παρουσιάζει τίποτε ἐξαιρετικόν. Ἐνα κομμάτι ξύλου, δουλευμένο, σακαλισμένο, χρωματισμένο, τὸ ὁποῖον πότε γίνεται ἐπιπλον καὶ σκευὸς τοῦ σπιτιοῦ καὶ πότε κομφοτένημα. Ἀλλὰ τὸ σκευὸς καὶ κομφοτένημα αὐτὸ ἔχει πρωτίστως τοπικόν, ἐθνικὸν χαρακτῆρα. Δι' ὅποιον δὴποτε καὶ ἂν προορίζεται, ὁ ρυθμὸς, τὸ σχέδιον, τὰ χρώματά του εἶνε καθαρῶς Σουηδικὰ. Τὰ χρώματα ἰδίως τὰ πολὺ ζωηρὰ, τὰ πολὺ φωτεινὰ, τὰ κτυπητὰ τόσον, ὥστε σχεδὸν νὰ πειράζουσαν τὰ βλέμματα ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐσυνείθησαν εἰς τὰ μαλκκὰ, τὰ ἀβέβια, τὰ ἡμιφώτεινα χρώματα.

Καὶ εἶναι παρμένα τὰ χρώματα αὐτὰ ἀπὸ τὴν Ἑθνικὴν,

τὴν λαϊκὴν, τὴν ἀρχέγονον ἀφύπνισιν τῶν βορείων εἰς τὴν τέχνην. Εἶναι παρμένα ἀπὸ τὸ χωρικὸν ἔνδυμα τῆς κόρης, ἀπὸ τὰ πρῶτα σπήτια τὰ ὁποῖα ἐσκορπίζοντο μέσῃ εἰς τὰς λευκὰς ἐκτάσεις τῶν χιόνων καὶ τῶν κρυσταλλωμένων θαλασσῶν, ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος ἀνήγχετο ὑψηλὰ καὶ κατέκτα ἔδαφος καὶ ἐγένετο κύριος τῶν νησίδων ἐδῶ, τῶν παγωμένων στεππῶν ὑψηλότερα.

Ἡ κλεισμένη ζωὴ τῶν πρώτων συνοικιστῶν, ἡ δύσκολος τότε ἀκόμη συγκοινωνία, ἡ ὑποχρεωτικὴ μόνωσις, αἱ μακρὰ νύκτες τοῦ χειμῶνος, αἱ ὁποῖαι εἰς τὰ βορειότερα μέρη διαρκοῦν μῆνας ὅλους, ἡ νοσταλγία τῶν χρωμάτων καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν νάρκην τῆς φύσεως, ἐπέβλεπεν εἰς τὴν ψυχὴν, εἰς τὴν αἰσθητικὴν ἀφύπνισιν τῶν βορείων, τὰ ζωηρὰ χρώματα. Τὰ σπῖτια τὰ χωρικά, ἀκόμη καὶ τῶρα εἶναι χρωματισμένα κόκκινα τῆς φωτιᾶς, κίτρινα, κυανᾶ, χρώματος κτυπητοῦ λουλακιοῦ. Τὰ ἐπιπλα, τὰ κεντήματα, τὰ φορέματα ἀκόμη ζωηρότερα. Τὰ παιδιὰ τῶν σχολείων ἀρέσκονται φυσικὰ εἰς τὰ ζωηρὰ αὐτὰ χρώματα, καὶ διὰ λόγους κληρονομικῶς αἰσθητικούς, ἀλλὰ καὶ διότι τὸ παιδί ἀγαπᾷ ὅ,τι λάμπει πολὺ καὶ ὅ,τι κτυπᾷ περισσότερο εἰς τὴν μόλις ἀφύπνισιν αἰσθητικὴν ἀντίληψίν του.

Τὸ σχολεῖον ἀφίνει τὸ παιδί ἐλεύθερον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν αἰσθητικῶν ἐνστικτῶν του. Τοῦ δίδει ἕνα κομμάτι ξύλου, δύο τρία σιδηρὰ ἐργαλεῖα καὶ ἕνα κουτί χρωμάτων. Δύο τρεῖς ὥρες τὴν ἡμέραν, ἀγόρια καὶ κορίτσια—τὰ ἀγόρια εἰδικώτερον, διότι τὰ κορίτσια ἔχουν καὶ τὰ οἰκοκυρικὰ μαθήματά των—ἀρχίζουν τὸ δημιουργικὸν ἔργον των. Τὴν ἱκανογραφίαν των, ἅμα μάθουν νὰ σύρουν εὐθείας γραμμὰς, τὴν κάμνουν ἐπάνω εἰς τὸ ἄσπρο ξύλον των, τὸ ὁποῖον ἐκοψάν, ἐπλάτισαν καὶ προετοίμασαν μόνον των. Ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον σχεδιάζουσαν τοὺς κοπτήρας, τὰ πλευρὰ τῶν κουτιῶν, τὰς κορίζας, τὰ παιγνίδια, δηλ. μικροσκοπικὰ ἐπιπλα τοῦ σπιτιοῦ, τέλος βαθμηδῶν καὶ κατ' ὀλίγον ὅ,τι θὰ ἀποτελέσῃ ἀργότερα τὸ ἔργον τοῦ ξυλουργοῦ καὶ τοῦ λεπτοουργοῦ. Μετὰ τὸ σχέδιον ἔρχεται τὸ κόψιμον τοῦ ξύλου, ἢ συναρμολόγησις του, ἢ δημιουργικὴ, οὕτως εἶπεν, ἐργασία τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον ἀφίνεται ἐλεύθερον νὰ δώσῃ ὅ,τι σχῆμα καὶ ὅ,τι ρυθμὸν θέλει. Ἐπειτα ἔρχεται ἡ καλλωπιστικὴ ἐργασία, ἢ ἐργασία τῶν χρωμάτων, ἢ μεγαλειότερα ἀπόλαυσις τῶν παιδιῶν. Φυσικὰ τὰ ζωηρὰ χρώματα ὀργιάζουσαν ὀλίγον ἐπάνω εἰς τὸ κάτκαπρον, τὸ φυσικὸν ξύλον, καὶ αἱ ἀνθοδέσμαι, αἱ ὁποῖαι ἀπλώνουσαν τὰς καλλιτεχνικὰς ἀξιώσεις των εἰς τὰ σκευὴ αὐτὰ, ἔχουν ἄνθη χονδροειδῆ, χωρὶς σχεδὸν σιαιὰς, μὲ δύο τρεῖς παχειὰς πινελιὰς κόκκινες, καὶ bleu καὶ πράσινες. Ἀλλὰ ὁ μικρὸς ἐργάτης εἶναι ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ ἔργον του, εἰς τὸ ὁποῖον ἔβλεπεν ὅ,τι ἔχει μέσῃ εἰς τὴν παιδικὴν ψυχὴν του. Δηλαδή πολὺ φῶς καὶ ζῶην καὶ χαρὰν. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς τέχνης τοῦ εἶναι ἄγνωστοι καὶ ἀπρόσιτοι ἀκόμη καὶ ὁ παιδαγωγὸς ἀκριβῶς ἀφίνει τὴν καλλιτεχνικὴν ἐξέλιξιν νὰ ἔλθῃ φυσικὰ, ἀφ' ἑαυτῆς, χωρὶς νὰ τὴν βιάσῃ καὶ νὰ τὴν ἐπιβάλλῃ, πρὶν ἢ τὸ παιδί τὴν αἰσθῆθῃ μόνον του.

Ὅπως γίνονται λοιπὸν τὰ μικρὰ αὐτὰ πραγματικὰ, χωρὶς διορθώσεις καὶ σχέδια πρὸς ἀντιγραφὴν, ἐκτίθενται, θαυ-

μάζονται καὶ περνοῦν εἰς τὸ ἐμπόριον, τὸ ἐμπόριον, τὸ ὁποῖον δι' αὐτῶν ἐξετόπισε τὴν ἐξωτερικὴν βιομηχανίαν τοῦ εἶδους αὐτοῦ. Ἡ κομψομένη κυρία ἔχει γεμάτα τὰ τραπέζια τῆς τουαλέτας τῆς καὶ τῆς ἐταζέρες τῶν σαλονιῶν τῆς ἀπὸ διαφόρων σλόιτ. Ἐπάνω εἰς τὰ γραφεῖα τῶν ἀνδρῶν τὰ Σλόιτ ὀργιοῦν, τὰ παίγνια τῶν μικρῶν εἶναι καὶ πάλιν Σλόιτ, καὶ τέλος ἀνεγνωρισμένον, πολιτογραφημένον μεταξὺ τῶν πραγμάτων τῆς κομψότητος καὶ τῆς τέχνης, ἡ ὁποῖα ἔχει ἰδικὴν τῆς πατρίδα καὶ ἰδικὴν τῆς ρυθμῶν, αὐτὴν τὴν ἀφύπνισιν εἰς τὸ καλὸν καὶ εἰς τὴν τέχνην σουηδικὴν ψυχὴν.

Ἐκ παρακλήλου μὲ τὰ Σλόιτ τῶν ἀγοριῶν ἔρχονται τὰ χρωματιστὰ κεντήματα καὶ ἡ ἐνδεδυμένη κούκλα τῶν κοριτσιῶν. Καὶ ἐδῶ ὁ ἴδιος σκοπὸς καὶ τὸ ἴδον μέσον τῆς καλλιτεχνικῆς ἀφύπνισις τῆς κόρης. Ἡ κούκλα σπανίως ἀγοράζεται. Συχνότερα κατασκευάζεται ἐπιτηδῆς διὰ τὸ σχολεῖον ἀπὸ ξύλου ἢ μίαν πάστα, ἀπὸ κεφαλὴν καὶ χέρια καὶ πόδια, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον, τὴν μορφήν, θὰ τὴν δημιουργήσῃ, θὰ τὴν ζωγραφίσῃ μόνον τῆς ἡ μικροῦλα. Ἐπειτα θὰ κάμῃ τὰ κεντήματα εἰς τὴν ποδιὰ καὶ τὸν κεφαλόδεσμον ἀκόμη ζωηρότερα καὶ θὰ δημιουργήσῃ τὴν χωρικὴν ἐπίσης μὲ τὰ πολυποίκιλα φορέματα, τὰ ὁποῖα ἡ μικροῦλα θαυμάζει εἰς τοὺς καθημερινοὺς ὑπαίθριους χοροὺς τῶν Σκάνσεν. Ἡ κούκλα αὐτὴ ἐπέφερε μαζὴ μὲ τὰ Σλόιτ εἰς τὸ ἐμπόριον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπιτηδευότατα ἐκτοπίζει τὴν Παρισινὴν ἀδελφὴν τῆς μὲ τὸ ψυμθιωμένον πρόσωπον καὶ τὰ κατσαρὰ μαλλιά καὶ τῆς τουαλέτας τῆς ἐκτεθειμένους εἰς τὰ μεγάλα boulevards. Διὰ μίαν τοιαύτην Δεκακλιανὴν χωρικὴν κούκλαν μού ἐζήτησαν δέκα κορώνες. Δυστυχῶς δὲν ἠμπόρεσα νὰ τῆς δώσω καὶ δὲν τὴν ἀπέκτησα. Ἄλλ' ἐπῆρα μικροὺς κοπτήρας πρὸς μίαν κορώναν, μὲ τὴν Σουηδικὴν σημαίαν κυματίζουσαν ζωηρότατα ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον τοῦ ἐνὸς μὲ μίαν κούκλαν χωρικὴν ζωγραφισμένην εἰς τὸ ἄλλο.

Οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μικραὶ μαθήτριάς μανθάνουσαν διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ νὰ δίδουσαν ἀξίαν εἰς τὴν ἐργασίαν των, νὰ τὴν ἀγαποῦσαν, νὰ ἐπιδιώκουσαν τὴν τελειοποίησίν τῆς. Μανθάνουσαν ἀκόμη νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν βελόνην, νὰ καταγίνωνται μὲ τὰ φορέματά των, ὡς μανθάνουσαν νὰ μαγειρεύουσαν καὶ νὰ σιδηρώνουσαν καὶ νὰ ἀσχολοῦνται συστηματικῶς καὶ συγχρόνως εἰς τὸ νοικοκυρεῖο, ὅπως ἀσχολοῦνται εἰς τὰ γράμματα.

Ἄλλ' ἡ τεχνικὴ μόρφωσις τοῦ Σχολείου δὲν περιορίζεται εἰς τὰ παιγνιδάκια καὶ τὰ μικρὰ κομφοτεχνήματα. Αἱ μεγαλύτερα τάξεις ἔχουσαν τέλεια ἐργαστάσια ξυλουργικῆς, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξέρχονται τεχνίται ἐπιπλοποιοὶ καὶ κομφοτέχναι καὶ ξυλουργοὶ, δυνάμενοι εὐθὺς διὰ τῆς ἐργασίας νὰ κερδίζουσαν τὴν ζῶην των. Πλὴν τῆς ἐπεξεργασίας τοῦ ξύλου διδάσκειται καὶ ἡ ἐπεξεργασία τοῦ σιδήρου, ἡ μηχανουργικὴ καὶ ἄλλα τέχνη. Ἡ τελειοποίησις εἰς τὴν τέχνην ἐξακολουθεῖ καὶ μετὰ τὸ δημοτικὸν σχολεῖον, ὅχι εἰς ἐργαστάσια, ἀλλὰ εἰς εἰδικὰ σχολεῖα, τὰ ὁποῖα διοργανοῦνται ἐσπερινὰ μαθήματα καὶ εἰς τὰ ὁποῖα οἱ μαθηταὶ, οἱ ἀσχολούμενοι τὴν ἡμέραν εἴτε εἰς ἐμπορικὰς σπουδὰς εἴτε εἰς ἄλλας ἐργασίας, τελειοποιοῦνται εἰς τὴν τέχνην των.

Η ΕΤΑΙΡΙΑ DANTE ALIGHERI

Πολλοί και πολλὰ ἐρωτοῦν τί εἶναι αὐτὴ ἡ ἐταιρεία Dante Aligheri· καὶ τί ἔρχεται νὰ κάμῃ ὁ μέγας Δάντης εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ὁ Ὀμηρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐλησημονήθησαν καὶ ὅπου ἡ ποίησις καὶ τὰ γράμματα περιφέρονται κατακρεουργημένα καὶ ἀκρωτηριασμένα μόνον εἰς τὰ σχολεῖα.

Εἰς τὰς πολλὰς καὶ τοὺς πολλοὺς ἀπαντῶ. Οἱ θυραυλαὶ τοῦ Δάντη καὶ οἱ ἄνθρωποι τῶν Ἰταλικῶν γραμμάτων, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν νὰ κάμουν τίποτε μὲ τὰ σχολεῖα καὶ μὲ τὰ θρανία καὶ οἱ ὅποιοι καλλιεργοὶν εἰς τὴν Ἰταλίαν τὴν λατρεῖαν τοῦ κλοῦ καὶ τοῦ ὠραίου, ἔκαμν ἓνα σύνδεσμον μεταξὺ των, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἄλλον σκοπὸν παρὰ τὴν λατρεῖαν τοῦ ὠραίου εἰς τὰ Ἰταλικά γράμματα. Φυσικὸν ἦτο τὸν σύνδεσμον των αὐτὸν νὰ τάζουν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ δοξαμένου ὀνόματος τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, καὶ φυσικώτερον ἀκόμη ἡ ἐταιρεία των νὰ ἰδρῆται κλάδους πικροῦ ὅπου ὑπάρχουν Ἰταλοὶ ἀνεπτυγμένοι καὶ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, νοσταλγοῦντες τὴν πατρίδα των, τὴν ἀνθοῦσαν σήμερον εἰς πνευματικὴν ἀνγέννησιν καὶ ἀκμήν.

Ἀπὸ τὰς Ἀθήνας ἔλειπεν, ὡς πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, ἓνα τοιοῦτο πνευματικὸν κέντρον τῶν Ἰταλῶν, ὡς νὰ εἶχε μεταδοθῆ καὶ εἰς αὐτοὺς ἡ πνευματικὴ ἀδράνεια ἀπὸ τὴν ὁποίαν πάσχομεν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες.

Εὐτυχῶς ἡ Δάντειος Ἑταιρεία ἔρχεται νὰ τοὺς ἀφυπνίσῃ, καὶ προχθὲς τὴν Κυριακὴν, μέσα εἰς τὴν σημιοστολισμένην αἴθουσαν τοῦ Ἰταλικοῦ Παιθηνγωγείου ἐτελεῖτο μία ὠραία πνευματικὴ ἐορτὴ ἐγκαινίων, εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν καὶ πολλοὶ Ἰταλομαθεῖς Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες.

Ὁ κ. Ι. Μοντουόρης, εἰς ἓκ τῶν ἰδρυτῶν τῆς ἐδῶ Δαντείου ἐταιρείας, ὠμίλησε περὶ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς, καὶ μὲ θερμούς καὶ πλήρεις φιλελληνικῶν ἰδεῶν λόγους ἐτόνισε τὴν ἀνάγκην τῆς ὑπάρξεως πνευματικοῦ κέντρον τῶν Ἰταλῶν, εἰς τὴν χώραν, ἥτις πρώτη μετέδωκε τὸ φῶς εἰς τὸν κόσμον καὶ ἥτις ὑπῆρξεν ἡ πρώτη διδάσκαλος τῆς ἀρχαίας Ρώμης εἰς τε τὰς τέχνας καὶ τὰ γράμματα. Οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι, εἶπεν, εἶτε εὐγενεῖς, εἶτε ἀστοί, ὠμίλουν τὴν γλῶσσαν τοῦ Ξενοφῶντος, καὶ ἐμελέτων τὸν Ὀμηρον καὶ τὸν Σοφοκλῆ, τοὺς θεοὺς αὐτοῦς χοιδοῦς, τῶν ὁποίων τὸ ἄσμα συγκινεῖ ἐπὶ τόσους τῶρα αἰῶνας τὴν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρον. Σήμερον οἱ ἀπόγονοι τῶν Ρωμαίων αὐτῶν, ἀδελφωμένοι μὲ τοὺς Ἕλληνας, μὲ τούτους δεσμούς κοινῶν ἀγῶνων καὶ μὲ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς παρεχομένης εἰς αὐτοὺς φιλοξενίας, ἐπιθυμοῦν νὰ γνωρισθῶν καὶ πνευματικώτερον μαζὶ των καὶ νὰ καταστήσουν τὴν σημερινὴν ἄνθησιν τοῦ Ἰταλικοῦ πνεύματος γνωστήν, ὅχι μόνον εἰς τοὺς ἐδῶ Ἰταλοὺς, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀκόμη.

Μετὰ τὴν ὠραίαν προσφώνησιν τοῦ κ. Μοντουόρη, ὁ συμπαθὴς ῥήτωρ κ. Πατερνόστρο ὠμίλησε περὶ τοῦ Δάντου εἰς τὴν ποίησιν καὶ τὴν ἱστορίαν. Σόντομος περιεκτικῶς, νευρώδης καὶ καλλιπεπῆς ἡ ὁμιλία του ἔθελε καὶ ἐγοήτευσε τὸ ἀκροατήριόν του. Ὅτι καὶ ἂν γραφῆ ἄλλως διὰ τὸν νέον

ῥήτορα δὲν ἔμπορεῖ νὰ διερμηνεύσῃ τὸν ἐνθουσιασμόν, καὶ τὴν γοητείαν τὴν ὁποίαν ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ κοινοῦ,

Εἰς τὸ στόμα του ἡ Ἰταλικὴ γλῶσσα γίνεται μελωδία καὶ ἡ σκέψις καὶ ἡ ἰδέα ἀποκρυσταλλοῦνται εἰς εἰκόνας καὶ παραστάσεις, αἱ ὁποῖαι θαμβοῦν καὶ γοητεύουν ἐν ταύτῃ.

Ἡ ὑπόθεσις ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁμιλεῖ ἔμπορεῖ νὰ εἶναι ἀσήμαντος. Αὐτὸς θὰ ὑψώσῃ διὰ τοῦ λόγου βωμὸν κάλλους, βωμὸν τέχνης καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὸν θὰ πτερυγίσῃ ἡ ἰδέα, τὴν ὁποίαν ἐξιδανικεύει μὲ ἰδιάζουσαν καὶ ἔμφυτον καλλιτεχνικὴν δεξιότητα. Φυσικά, ὁμιλῶν περὶ Δάντου, εἶχεν ἐμπρὸς του ἓνα εὖρον καὶ ἀπεριόριστον ὀρίζοντα ὠραιότητος, ἓνα ἔδαφος σκεπασμένον μὲ ἄνθη τὰ ὁποῖα δεξιώτατα συνέδεσε μὲ τὴν σημερινὴν τῆς Ἰταλικῆς ἐθνικότητος, τῆς Ἰταλικῆς πατρίδος, τοῦ Ἰταλικοῦ μεγαλείου.

Ἐκ τῆς ὁμιλίας του εἰς τὸν Πατρνασὸν αἱ κάτωθι λέξεις ἐρμηνεύουν τὴν ἐντύπωσιν τῆς πρώτης στιγμῆς.

Ὁ Πατερνόστρο εἰς τὸν Παρνασὸν

Ἦλθα, εἶπα καὶ ἐνίκησα. Ἰδοὺ πῶς ἔμποροῦσε νὰ παραφράσῃ ὁ Πατερνόστρο τὴν γνωστὴν φράσιν, ἰδοὺ πῶς νὰ διερμηνεύσῃ τὸν θρίαμβόν του τῆς χθὲς ἐν τῷ «Παρνασῷ». Εἶπε διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Ρώμην, διὰ τὰς δύο κοιτίδας τῆς Τέχνης καὶ τῶν ὑψηλῶν ἰδεωδῶν. Διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Ρώμην, αἱ ὁποῖαι ἦσαν, εἶναι, καὶ θὰ εἶνε τὰ μεγάλα τοῦ κόσμου πνευματικὰ κέντρα καὶ θὰ μείνουν πάντοτε αἱ δύο μεγάλαι πατρίδες τῆς ὠραιότητος. Εἰς ὁμιλίαν μιᾶς μόλις ὥρας περιέλαβεν ὅλον τὸ μεγαλεῖον καὶ ὅλον τὸ κάλλος καὶ ὅλην τὴν δύναμιν καὶ ὅλον τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰς τὴν μακρὰν καὶ περιπετειώδη ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἱστορίαν τῶν δύο αὐτῶν πόλεων.

Δὲν περιωρίσθη εἰς παρελθόν μόνον, μὲ τὸ ὁποῖον συνήθως οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου ἀσχολοῦνται, ἀφίνοντες ὑπὸ τὴν σκιάν καὶ τὸ ἄγνωστον, τὸ παρὸν.

Ἐξήτασεν, ἀνέταμην, ἐπαρουσίασε καὶ τὸ παρὸν τῆς χθὲς καὶ τῆς σήμερον μέσα εἰς ἓνα ἀκτινωτὸν δόξην, μέσα εἰς γράμματα καὶ εἰς παραστάσεις Τέχνης, μέσα εἰς σελίδας βρεγμένους μὲ αἷμα, μέσα εἰς ἡρώτους καὶ αὐτοθυσίας καὶ εἰς κατορθώματα ἀντάξια τῆς μυθολογικῆς καὶ ἡρωικῆς ἐποχῆς.

Καὶ εἰς τὸν χείμαρρον αὐτὸν τῆς εὐγλωττίας, εἰς τὸ ποίημα αὐτὸ τῶν ὠραίων λέξεων εἰς τὸ ἀνάγλυφον αὐτὸ τῶν μεγάλων παραστάσεων, εἰς τὸ ἀριστοτέχνημα αὐτὸ τῶν ὑψηλῶν ἰδεωδῶν, ὁ Πατερνόστρο ἔχυσε ὅλην τὴν ζωὴν καὶ ὅλον τὸ κάλλος καὶ ὅλην τὴν θερμότητα τῆς μεσημβρινῆς ψυχῆς του, καὶ μετέδωκε τὸν ἐνθουσιασμόν του εἰς τὸ ἀκροατήριόν του, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐκλεκτότατον καὶ τὸ ὁποῖον τὸν διέκοπτε συχνὰ μὲ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα.

Εἶνε μόνον λυπηρὸν φαινόμενον, ὅτι ἐνῶ τὰ καφενεῖα τῶν Ἀθηνῶν εἶνε γεμάτα ἀπὸ κόσμον τὴν ὥραν αὐτήν, ὁ «Παρνασὸς» εἶχε πολλὰς μὲν κυρίας, ἀλλ' ὀλίγους, σχετικῶς, κυρίους. Τὸ μπιλιάρδο, τὸ πόκερ, τὸ μπρίτζ, ἔχουν, φαίνεται, ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον καὶ φέρουν εἰς τόσον ἰδεώδεις ἀπολαύσεις, ὥστε νὰ προτιμῶνται ἀπὸ μίαν τοιαύτην καὶ τόσον σπανίαν πνευματικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν.

ΑΙΤΙΑ ΜΕΤΑΔΟΣΕΩΣ ΤΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Τὰ πλείστα τῶν νοσημάτων τῶν παιδῶν εἶναι μολυσματικὰ, δηλαδή μεταδίδονται ἀπὸ ἐνὸς ἀτόμου εἰς ἕτερον, μετὰ μεγίστης ευκολίας· τὸ παιδίον ὁμοιάζει πρὸς γῆν παρθένον, ἐφ' ἧς οἱ σπόροι βλαστάνουσιν ἀδικακίτως.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος φθάσῃ εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, ἡ ἀνάπτυξις τῶν ὀργάνων του ἔχει συμπληρωθῆ, ἡ θρέψις του γίνεται δραστηριωτέρη, καὶ τότε κάλλιον ἀνίσταται κατὰ τῶν ἐξῶθεν ἐρχομένων σπερμάτων. Ἐπὶ πλέον, προσβληθεὶς πλέον ἢ ἀπὸ ἑνὸς ἀπὸ τῶν νοσημάτων, καθίσταται μᾶλλον ἀπρόσβλητος εἰς τὴν μόλυσιν.

Ἡ αἰτία λοιπὸν τῆς ἀμέσου μόλυνσεως εἶναι ζῶντα σπέρματα, ἢτινα καλοῦμεν μικροβία. Παρητηρήθη δὲ ὅτι τὰ πλείστα τῶν νοσημάτων μεταδίδονται ἀπὸ πάσχοντος ἀτόμου εἰς ὑγιᾶς, εἴτε δι' ἀμέσου ἐπαφῆς τοῦ πάσχοντος, ἢ δι' ἐπαφῆς τῶν ἐνδυμάτων ἢ ἐτέρων ἀντικειμένων μεθ' ὧν ἦλθεν εἰς ἐπαφὴν ὁ πάσχων. Ὁ Γάλλος Παστέρ εἶναι ὁ πρῶτος, ὅστις διευκρίνησε τὸ ζήτημα τοῦτο, τὸ μέχρι τοῦδε σκοτεινόν. Ἀπέδειξε διὰ τῶν ἐρευνῶν του ὅτι ὁ ἀνθραξ, τὸ φοβερὸν αὐτὸ νόσημα ὅπερ ἀπεδεκάτιζεν τὰ ποίμνια τῆς Γαλλίας, καὶ ὅπερ μεταδίδεται εὐκόλως καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὀφείλεται εἰς εἰδικὸν βακτηρίδιον, τὸ βακτηρίδιον τοῦ ἀνθρακος. Ἀπεμῶνεσε τὸ βακτηρίδιον τοῦτο, τὸ ἐκαλλιέργησεν ἐν τῷ τροφικῷ ὑλικῷ καταλλήλου, εἶτα ἐνωφθακμίασεν ἓκ τῆς τεχνητῆς πύτης καλλιέργειας καὶ ἀναπαρήγαγε ἐπὶ τῶν ζῶων τὴν φοβερὰν αὐτὴν ἀσθένειαν. Εἶτα δι' ἐπιμόνου ἐργασίας κατώρθωσε νὰ μετριάσῃ τὴν μολυσματικότητα τῶν θανατηφόρων τούτων σπόρων, μεταχειρισθεὶς κατ' ἀρχὰς καλλιέργειας ἐξησθημένους τοῦ βακτηριδίου τοῦ ἀνθρακος. Ἰνα ἐμβολιάσῃ ζῶα καὶ κατόπιν βαθυμῶν αὐξάνων τὴν μολυσματικότητα τῆς καλλιέργειας, ἐφ' ὅσον ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ζῶου ἐσυνείθιζεν εἰς τοῦτον, κατώρθωσεν ἀκινδύνως ἐπὶ τέλους νὰ ἐμβολιάσῃ ταῦτα διὰ καλλιέργειαν ἀνθρακος μεγάλου μολυσματικότητος. Ὁ Παστέρ λοιπὸν καταφανῶς ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ἀφορμὴ ἐνὸς νοσήματος μολυσματικοῦ εἶναι τὰ μικροβία. Ἐκτοτε διάφοροι ἐπιστήμονες ἀνὰ τὴν ὑψηλὴν ἀκολουθοῦντες τὴν ὑπὸ τοῦ Παστέρ χαρὰχθεῖσαν ὁδόν, ἐπεχείρισαν ν' ἀνκαλύψωσι τὰ αἰτία τῆς μόλυνσεως τῶν διαφόρων ἄλλων νοσημάτων, ἢτινα, μαστίζουσι τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Εἰς Γερμανίᾳ, ὁ Κῶχ, ἀνεκάλυψε κατόπιν τὸ μικροβίον τῆς φυματώσεως. Οὗτος, ἀκλουθῶν τὸ παράδειγμα τοῦ Παστέρ, ἐπρότεινε ὁμοίους ἐμβολισμούς διὰ τῆς καλλιέργειας τοῦ βακτηριδίου τούτου, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔσχεν οὐδὲν εὐχάριστον ἀποτέλεσμα.

Τὰ παραδείγματα ταῦτα εἶναι ἀρκετὰ ὅπως καταστήσωσι γνωστὸν τὸν τρόπον τῶν ὑλικῶν αἰτίων τῆς μόλυνσεως. Ὑπάρχουσιν ὅμως πλείστα παιδικὰ νοσήματα ὧν δὲν ἠδυνήθησαν οἱ διάφοροι σοφοί, οἱ ἐπιχειροῦντες κατὰ διαφόρους καιρούς, ν' ἀνκαλύψωσι τὰ μικροβία, ὡς ἡ ἰλαρχία, ἡ ὄστρακιά, ὁ κοκκιτις, ἡ εὐλογία ὀφείλονται εἰς μικροβία, ὧν ἡ ὑπαρξίς εἶναι μὲν πιθανή, ἀλλὰ δὲν ἀπεδείχθη εἰσέτι. Πρέπει λοιπὸν ν'

ἀναζητήσωμεν διὰ τίνος μέσου μεταδίδονται τὰ μικροβία.

Εἴπομεν ἀνωτέρω ὅτι ἡ μόλυνσις εἶναι συχνάκις ἀμέσως. Παιδίον τι κατέχεται ὑπὸ νοσήματος ὅπερ δὲν παρουσιάζει καταφανῆ σημεῖα τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ, ἢ ὅπερ δὲν ἐκίνησε τὴν προσοχὴν ὅπως ἀπομονωθῆ. Παιζεῖ μεθ' ἑτέρου παιδίου ὑγιοῦς, τῷ δίδει τὴν χεῖρα, τὸ ἀσπάζεται κατ. Οἱ σπόροι τοῦ νοσήματος τοῦ πρώτου, ἀμέσως μετεδόθησαν εἰς τὸ δεύτερον, τὸ ὁποῖον καὶ καταλαμβάνεται ταχέως ὑπὸ τοῦ ἰδίου νοσήματος. Παιδίον πάσχον ἐκ κοκκιτιδος δύναται νὰ μεταδώσῃ τὸ νόσημα εἰς ἕτερον παιδίον, δι' ἐνὸς μόνου ἀσπασμοῦ.

Μία ποικιλία ἐκζέματος, καλουμένη μολυσματικὸν κηρίον (κοινῶς πνοφύτης) ὅπερ συχνάκις ἀπαντᾶται, μεταδίδεται ἐπίσης ἀμέσως καὶ πρώτη ἡ μήτηρ, ἀσπαζομένη τὸ τέκνον τῆς, προσβάλλεται ὑπ' αὐτοῦ.

Εἴπομεν ὅτι ἡ μόλυνσις δύναται νὰ ἐπέλθῃ καὶ ἐμμέσως· αὕτη εἶναι καὶ ἡ συνηθέστερα. Τὰ μικροβία τῶν νοσημάτων προσκολλῶνται ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων, ἐπὶ τῶν παιγνίων ἢ καὶ ἐπὶ ἀντικειμένων στολισμοῦ, ἢτινα ἐχρησίμευσαν εἰς παιδίον μεμολυσμένον. Τὰ μικροβία ταῦτα εἶναι ὡς οἱ σπόροι τῶν φυτῶν, οἵτινες δὲν ἀναμένουσι ἢ τὸ κατάλληλον ἔδαφος καὶ τὴν ὑγρασίαν ἵνα ἀναπτυχθῶσιν καὶ παραγάγωσι τὸ ἀρχικὸν φυτόν. Ὁμοίως καὶ τὰ μικροβία, εἰσβάλλοντα εἰς ἔδαφος κалὸν καὶ τοιοῦτον καταλληλότατον εἶναι ἡ παιδικὴ ἡλικία, πολλαπλασιάζονται. Πλείστα ὅσα γεγονότα δύναται νὰ μᾶς δείξωσι τὸν μηχανισμόν τῆς ἐμμέσου μόλυνσεως.

Εἰς νοσοκομεῖόν τι τῶν Παρισίων, παιδία πάσχοντα ἐξ ἀχώρου (εἶδος ἐκζέματος) ἦλθον νὰ παιζῶσιν εἰς αὐλὴν ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐβλεπον παράθυρα τοῦ διαμερίσματος τῶν διφθεριῶντων. Τεμάχια γλυκισμάτων κατὰ τὸ ἥμισυ φαγωμένα, ἢ παιγνια χρησιμεύσαντα εἰς τὰ διφθερικὰ παιδία, ἐρρίφθησαν ἐξ ἀπροσεξίας εἰς τὴν αὐλὴν· τὰ παιδία παιζόντα συνέλεξαν τὰ ἀντικείμενα ταῦτα καὶ προσεβλήθησαν ὑπὸ διφθερίτιδος.

Μήτηρ φιλόστοργος ἐνοσήλευεν ἐπὶ μακρὰς ἡμέρας τὴν μικρὰν θυγατέρα τῆς πάσχουσαν ὑπὸ ὄστρακιάς. Κατὰ τὸ μακρὸν αὐτὸ χρονικὸν διάστημα ἡ μήτηρ, ἐπιδαψιλεύουσα τὰς φροντίδας τῆς εἰς τὸ ἀσθενὲς τέκνον, κατεγίνετο εἰς ἐργόχειρον, ὅπερ μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν τῆς ἀσθενοῦς ἐνεκλείσθη ἐπὶ πολλοὺς μῆνας εἰς κιβώτιον. Βραδύτερον ἐξήχθη ὅπως ἀποπερατωθῆ, ἀλλὰ ἡμέρας τινὰς μετὰ τοῦτο ἡ μήτηρ προσβλήθη ὑπὸ βαρυτάτης μορφῆς ὄστρακιάς, ταχέως ἀπέβιωσεν. Τὰ μικροβία τῆς ὄστρακιάς, εἰσχωρήσαντα ἐν τῷ ἐργοχειρῶ, ἀβέβιωσαν μετὰ περίοδον λίαν μακρὰν.

Ἀπεδείχθη ὅτι παιδία, κοιμηθέντα μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἔτους εἰς κοιτίδας εἰς τὰς ὁποίας εἶχον τεθῆ ἕτερα παιδία ἀποθνήσκοντα ἐκ διφθερίτιδος, προσεβλήθησαν ἐπίσης ὑπὸ τῆς ἰδίας ἀσθενείας. Τὰ μικροβιολογικά, τὰ μικροσκοπικά δύναται νὰ ὑπνώτωσιν ὡς τὰ ζῶα τὰ φωλεύοντα, ἢ κάλλιον ὡς οἱ σπόροι τῶν φυτῶν, τοὺς ὁποίους φυλάσσομεν ἐπὶ μακρὸν εἰς μέρος ζῆρὸν. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ διὰ τῆς ἐπαφῆς μόλυνσις τόσον εὐκολώτερον μεταδίδεται, ὅσον τὰ μικροβία εἶναι πρόσφατα.

Παιδίον πάσχον ἐξ ἀχώρου ἀνταλλάσσει τὸν πῖλόν του μεθ'

έτέρου. Είς τὰς ρίζας τῆς κεφαλῆς τοῦ δευτέρου εἰσχωρεῖ τὸ μικροβίον τοῦ ἀχῶρος καὶ τὸ παιδίον ἀμέσως προσβάλλεται ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐκζέματος.

Πτωχὴ μήτηρ ἐδανείσθη τὸ ἔνδυμα ἑτέρου παιδίου διὰ τὸ βάπτισμα. Ἡμέρας τινὰς μετὰ ταῦτα τὸ ἔνδυμα ἐστάλη ὀπίσω εἰς τὴν ἰδιοκτήτην, ἣτις καὶ ἐνέδυσε τὸ τέκνον τῆς δίχως προηγουμένως νὰ πλύνῃ αὐτό. Ἀμέσως τὸ τέκνον τῆς προσεβλήθη ὑπὸ μολυσματικοῦ κηρίου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐπασχε τὸ πρῶτον.

Δύναται ἡ μόλυνσις νὰ συμβῇ διὰ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος; Ἄλλοτε ἐφρόνουν ὅτι τὰ μικροβία διαφόρων νοσημάτων, ὡς τῆς χολέρας, γρίπης κ.λ. γεννῶμενα εἰς μεμακρυσμένας χώρας, μετεφέροντο διὰ τῶν ἀνέμων εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Νέον Κόσμον εἰσῆρχοντο ἐν τῷ ὄργανισμῷ μας διὰ τῆς εἰσπνοῆς. Ἡ γνώμη ἔμως αὕτη, ἐξετασθεῖσα ὑπὸ κλιματικῶν παρατηρητῶν καὶ ὑγιεινολόγων ἀπερρίφθη καὶ ἐπεκράτησεν ὅτι ἡ μόλυνσις μεταφέρεται ἐκ τῶν μεμακρυσμένων μερῶν δι' ἀντικειμένων, ἅτινα ἦλθον εἰς ἐπαφὴν μὲ ἄτομα μεμολυσμένα. Ὑπάρχουσι, ὅμως καὶ νοσήματα τινὰ, ἅτινα εἰς μικρὰς ἀποστάσεις, μέχρι π.χ. τῶν ἐκατὸ μέτρων, δύνανται νὰ μεταδῶσιν καὶ διὰ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος. Πλεῖστα ὅμως τῶν νοσημάτων μεταδίδονται διὰ τοῦ ὕδατος καὶ τῶν τροφῶν.

Ἐν τῷ ὕδατι ζῶσι καὶ πολλαπλασιάζονται ἐν μεγίστῃ

ποσότητι μικροοργανισμοὶ τινες μεταξύ αὐτῶν εἶναι σπόροι ἐπιβλαβεῖς. Δυνάμεθα δὲ νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ ὑγεία μῖς πόλεως ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ποσότητος καὶ ποιότητος τοῦ ὕδατος αὐτῆς. Σήμερον εἶναι παραδεκτόν, ἄνευ συζητήσεως, ὅτι ὁ τυφοειδὴς πυρετὸς γεννᾶται ἐκ τῆς κακῆς ποιότητος τοῦ ὕδατος. Ἠκολούθησαν εἰς κατοικίαις ἐγκατεστημέναις κλιμακοειδῶς εἰς τὴν ὄχθην ῥύακος περιπτώσεις τυφοειδοῦς πυρετοῦ, αἵτινες ἀνεφάνοντο κατὰ τὸν ῥοῦν τοῦ ὕδατος. Τὰ μικροβία τοῦ τυφοειδοῦς, τὰ εὐρισκόμενα ἐν τοῖς ἀφοδεύμασιν, ἐφέροντο διὰ τοῦ ρεύματος καὶ ἐμόλυνον εἰς ἀπόστασιν ἐκείνους οἵτινες ἀπερισκέπτως ὕδρευοντο ἐκ τῶν ἀκαθάρτων ἐκείνων ὕδατων. Πλεῖστα πάλιν οἰκογενεῖαι προσβάλλονται ὑπὸ τυφοειδοῦς, ὡς ὕδρευόμεναι ἐκ φρεάτων, κειμένων πλησίον ὑπονόμων ἢ ἐτέρων μεμολυσμένων μερῶν.

Ὅπως δὴποτε ἤθελεν εἶσθαι λίαν συνετὴ ἡ ἐκλογή τοῦ ποσίου ὕδατος. Εἰς ἀπάσας τὰς οἰκογενεῖας, καὶ ἰδίως εἰς τὰ σχολεῖα, εἶναι ἀπαραίτητον ἐν καλὸν διυλιστήριον. Τὸ βρασμένον ὕδωρ εἶναι πάντοτε ὑγιεινὸν διότι ὁ βρασμὸς τὸ καθαρίζει φονεύον τοὺς ἐν αὐτῷ μικροοργανισμούς, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ τοῦτο εἶναι λίαν ἀνούσιον μὲ γεῦσιν δυσάρεστον διότι διὰ τοῦ βρασμοῦ τῷ ἀφῆρθη τὸ ἐνυπάρχον ὀξυγόγον. Ἀνεγνωρίσθη ἐπίσης ὅτι τὸ γάλα δὲν εἶναι πάντοτε ἀκίνδυνον. Ἀγελάδες ἀσθενεῖς παρέχουσι γάλα ἐντὸς τοῦ ὁποίου ζῶσιν τὰ μικροβία τῆς ἀσθενείας των, καὶ πρὸ πάντων τῆς φυματιώσεως.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΩΧΡΑ ΑΔΕΛΦΗ

Ἦτο μοναχοκῆρη τοῦ μεγάλου βασιλέως τῆς Ἀσίας. Τίποτε δὲν τῆς ἔλειπε ἀπὸ ὅ,τι δύναται νὰ κάμῃ τὴν εὐτυχίαν μῖς νέας πριγκηπίσσης. Ἐκατοικοῦσε μέσα εἰς ἕνα κρυσταλλένιο παλάτι, κατὰφωτο ἀπὸ τὸν χρυσὸ ἥλιο. Τὰ ὠραῖα γυμνά πόδια τῆς, ὅταν περνοῦσε ἀπὸ τὴν μίαν κάμαρα εἰς τὴν ἄλληλν, ἀδύνατη καὶ ὑποβασταζομένη ἀπὸ τὰς μαύρας δούλας τῆς, ἐβυθίζοντο μέσα σὲ παχιεῖα γαλά, τὰ ὅποια τῆς ἐχαίδευαν τὰ πόδια. Διαρκῶς ὄλην τὴν ἡμέραν ὀρχήστρες ἀόρατες τῆς ἐψαλλαν ᾠδα, τὰ ὅποια θὰ ἐνθουσίαζαν καὶ τοὺς δυσκολωτέρους μουσικούς. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν ὅτι εἶχε, μέσα σὲ πολύτιμα κιθώτια, ὅλα τὰ διαμάντια καὶ ρουμπίνια καὶ σαρπείρια, τὰ ὅποια δύναται νὰ ὀνειροπολήσῃ μίαν πριγκηπίσσαν ἦσαν τὸσον πολλὰ, ὥστε, ἂν τὰ ἐσκόρπιζαν, ἠδύνατο νὰ πλακοστρώσουν μίαν ὀλόκληρον πόλιν. Τὰ φορέματά τῆς ἦσαν ὅ,τι εἶνε δυνατὸν νὰ φαντασθῇ κανεὶς πολυτιμότερον καὶ ὠραιότερον· εἶχαν μεταχειρισθῇ δι' αὐτὰ τὰς μουσουλινὰς τῶν Σουλτανοῦσων, τὰ λεπτὰ μάλλινα ὑφάσματα τῆς Παλμύρας καὶ τὰ μεταξωτά τοῦ Ἰσπαχᾶν. Ἀλλὰ ἐκεῖνο, τὸ ὅπῃον περισσότερο ἀπὸ ὅλα ἐπρεπε νὰ κάμῃ τὴν πριγκηπίσσαν νὰ εἶνε πάντα εὐθυμὸς, ἦσαν οἱ θαυμάσιοι κηποὶ ὅπου ἦσαν ὀλόγυρα εἰς τὸ παλάτι τῆς. Εἰς αὐτοὺς ποτὲ δὲν εἶχε πέσει μία σταγὼν βροχῆς ἀπὸ τὸν αἰωνίως γαλάζιον οὐρανὸν· εἰς αὐτοὺς ἀνθίζαν τὰ σπανιότερα ἄνθη, θαυμάσια καὶ μυροβόλα, εἰς αὐτοὺς τὰ ἄγρια ζῶα τῶν δασῶν καὶ τῶν κοιλάδων, λέοντες, τίγρεις καὶ πάνθηρες, ἦσαν σὺν χαδιάρικαις γάτας, αἱ ὅποια νουορίζουν κάτω ἀπὸ τὸ χεῖρι ποῦ χαϊδεύει· καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ λουλούδια, ἐπάνω ἀπὸ τὰ περιπλανώμενα ζῶα ἢ ἦσυχά καθισμένα, ἐπάνω εἰς τὴν παχιεῖα γλήτ, ἔλαμεν ὀλόκληρος ὁ ἥλιος· καὶ ὅλα ἐφάνοντο χρυσά, τὰ φύλλα, τὰ ἄνθη, τὰ πετραδάκια τῶν δρόμων καὶ τὰ μικρὰ τρέχοντα ποταμάκια.

II

Καὶ ὅμως ἡ πριγκηπίσσα δὲν ἔδειχνε ὅτι ἦτο εὐχαριστημένη ἀπὸ τὰ τὸσον θαυμάσια πράγματα, ὅπου τὴν ἐπεριτοίγριζαν, καὶ ἐφάνετο ἀποροφημένη εἰς λυπητεράς ὀνειροπολήσεις. Ἦτο φανερόν ὅτι ἐστρανοχωρεῖτο καὶ ὠχρῶσε σὺν τριαντάφυλλο, τὸ ὅποῖον ὀλίγον κατ' ὀλίγον γίνετα λευκόν. Γενικῶς ὑπέθεταν ὅτι εἶχε κἀποῖαν μυστηριώδη ἐπιθυμίαν κἀποῖαν μυστικὴν ἀγάπην. Ἀλλὰ ποῖαν ἐπιθυμίαν; ποῖαν λυπηρὴν; «ὦ! πολυκατητῆ μου κόρη, ἔλεγε ὁ γέρον μονάρχης, διατὶ δὲν μοῦ λὲς τὰς σκέψεις αἱ ὅποια σὲ βασανίζουν! δὲν ἤξεύρεις ὅτι εἶμαι παντοδύναμος, καὶ διὰ νὰ σὲ ἴδω νὰ μειδιάσῃς θὰ ἔκαμνα τὰ πάντα; Ἐὰν δὲν ἔχῃς ἀρκετοὺς πολυτίμους λίθους μέσα εἰς τὰ κιθώτιά σου, πὲς μίαν λέξιν καὶ θὰ ὑπάγω νὰ κατακτήσω τὸ βασίλειον τῆς Κολχόνδας καὶ τῆς Βισαπούρ, διὰ νὰ μὴν σοῦ λείψουν ποτὲ βραχυλίαι, σκουλαρίκια καὶ περιδέραια ἀπὸ κοράλι. Ἀλλὰ μήπως ἐπιθυμεῖς νὰ ὑπανδρευθῆς; ἔμιλησε χωρὶς φόβον, πὲς τὸ ὄνομα ἐκείνου τὸν ὅποιον ἡ καρδιὰ σου ἐδιείλεξεν καὶ ἐν ὄνοματι τοῦ οὐρανοῦ θὰ τὸν ἔχῃς σύζυγον σου, ὅποιος καὶ ἂν εἶνε, ἢ υἱὸς τοῦ μεγαλειότερου αυτοκράτορος ἢ τοῦ τελευταίου ξυλοκόπου. Ὅχι; δὲν εἶνε ὁ γάμος ἡ αἰτία τῆς λύπης σου; Εὐρίσκεῖς ἴσως ὅτι ὁ χρυσὸς ἥλιος, ὁ ὅποιος φωτίζει τοὺς κήπους σου δὲν εἶνε ἀρκετὰ λαμπρὸς καὶ δὲν θερμαίνει πολὺ; Ἐὰν αὐτὸ σκέπτεσαι μὴν μοῦ τὸ κρύπτῃς δι' ὀλοῦ, διότι ἀμέσως θὰ προσφέρω θυσίας καὶ θὰ ἀνεγείρω ναοὺς εἰς τιμὴν τῶν Θεῶν, καὶ θὰ κατορθώσω, διὰ νὰ σὲ κάμω νὰ μειδιάσῃς, νὰ διπλασιάσω τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου των.

— Ναι, κατὶ μοῦ λείπει, ἀπεκρίθη ἐκείνη· εἶνε κατὶ τὸ ὅποῖον ἐπιθυμῶ. Ἀλλὰ τί εἶνε; δὲν γνωρίζω, ὦ! ἀλήθεια δὲν γνωρίζω, καὶ πεθάνω δι' ἐπιθυμίαν τῆς ὁποίας δὲν γνωρίζω τὸ ἀντικείμενον.

— Πῶς; ἔλεγε ὁ βασιλεὺς, δὲν τὴν φαντάζεσαι δι' ὄλοῦ;
— Ὅχι, ἀνεστῆκε ἐκείνη, δὲν ἔχω καμμίαν ὠρισμένην ἰδέαν.

Ἐπειτα μὲ τὸ βλέμμα ἀπλανὲς μὲ τὴν φωνὴν βραδείαν ὡς ἀνθρώπος ὁ ὅποιος ἐμιλεῖ ὀνειρευόμενος.

Ὅτε δὲν ἔχομεν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν προέλευσιν τοῦ γάλακτος, πρέπει πάντοτε νὰ τὸ βράζωμεν πρὶν ἢ τὸ μεταχειρισθῶμεν, καὶ μάλιστα διὰ μικρὰ παιδία.

(παράφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Ἄνθ' Ἀδελφείδου
Πατρός.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΓΑΠΗ;

Ἡ ποιητικωτέρη καὶ ὑψηλωτέρη ἔμπνευσις τῆς φύσεως. Θρησκεία ἱερωτάτη, μὲ φανταστικὸν ὄπαδόν τὰς εὐγενεστέραις ψυχῆς. Θησαυρὸς πολυτίμος, πρὸ τοῦ ὁποίου ὁ χρυσὸς χάνει ἐντελῶς τὴν ἀξίαν του. Δύναμις ἀήττητος πρὸ τῆς ὁποίας ὠχρῶν γίναντες. Ἐξιδανικεῖσαι καρδίαις ψυχῆς καὶ πνεύματός. Ἴδου ἡ ἀγάπη.

Πολλοὶ ἐδοκίμαζαν τὸ ὠραῖον τοῦτο αἴσθημα. Πολλοὶ ἐνετύφηνον εἰς τὴν ἡδονικὴν ταύτην θωπεῖαν τῆς καρδίας, ὀλίγοι ὅμως ἀπῆλθον τελείως τοῦ θεοῦ τούτου αἰσθηματος. Ὅταν ἡ ἀγάπη ἐνώση διὰ παντός δύο εὐτυχεῖς ὑπάρξεις τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον φίλημα εἶναι ὄρκος ἱερὸς καὶ ἀπράχτατος ἀμοιβαίαις πίστεις. Ὅταν αὕτη στήση θρόνον ἀκλόνητον εἰς τὸ βῆθος δύο καρδιῶν εὐγενῶν ὑπάρξεων, τῶν ὁποίων ἡ μόνη μέριμνα εἶναι ἡ ἀπὸ κοινοῦ εὐτυχία ἀμφοτέρων, τότε ἡ ζωὴ γίνετα γλυκυτέρα καὶ αἱ ἀπογοητεύσεις τῆς ὀλιγώτερον αἰ-

— Νομίζω μόνον ὅτι εἶνε κατὶ, κάταστρον ἐκεῖ μακρὰν, τὸ ἄγνωστον πρᾶγμα τοῦ ὁποίου ἔχω ἀνάγκη, τὸ μυστηριώδες πρᾶγμα τοῦ ὁποίου ἡ ἀπουσία μὲ ἀπελπίζει.

III

Οἱ πλέον ἀφωσιωμένοι αὐλοῖοί του, ἔπεισαν τὸν βασιλεῖα νὰ στείλῃ τὴν κόρην του νὰ ταξιδεύσῃ. Ἴσως συναντήσῃ εἰς κανένα τόπον πλησίον ἢ μακρονόν, ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ἐπιθυμῶ μὲ τὸσον ἀβεβία καὶ μαύρην ἐπιθυμίαν, καὶ αὐτὸ ἂν δὲν συμβῇ, αἱ ἐκπλήξεις, αἱ περιπέτειαι τῶν ἰδῶν δὲν ἦσαν ἀρκετὰ νὰ τὴν διασκεδάσουν ἀπὸ τὴν μελαγχολίαν τῆς; Ποτὲ δὲν εἶχαν δεῖ καρδιάνον παρόμοιον εἰς μεγαλοπρέπειαν, ἀπὸ αὐτὸ ὅπου ἐσχηματίσθη διὰ τὸ ταξιδεῖον τῆς πριγκηπίσσης! Ἐμπρὸς ἐπήγγιζαν πολυάριθμοι καμηλῆαι, αἱ ὅποια ἦσαν φορτωμένα μὲ τὰς ζωστροφίας καὶ τὰς ἀποσκευάς, κατόπιν συνοδεία ἀπὸ χιλιῶν ὑπηρετῶν πλουσίως ἐνδεδυμένους καὶ φέροντας πολυτελεῖ ὅπλα· μεταξύ αὐτῶν τινὲς ἐπικίον ὄργανα διὰ νὰ ρυθμίζον τὸ βῆμα τῆς συνοδείας· ὀκτὼ ἄσπροι ἐλέφαντες, συνθησμένοι νὰ περιπατοῦν μὲ τακτικὸν καὶ σύμφωνον βῆμα, ὑπεβάσταζον ἕνα στανίδωμα σκεπασμένον μὲ πλουσίους τάπητας, καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὸ ὑπῆρχε ὀλόκληρον σπίτι μὲ πολλὰ πατώματα. Ἐκεῖ μέσα, πίσω ἀπὸ ἕνα παράθυρον ἡ πριγκηπίσσα ἔβλεπε νὰ περνοῦν οἱ πόλεις καὶ τὰ τοπία. Ἀλλοῖμονον! παντοῦ, παντοῦ ἔβλεπε σπίτια λάμποντα ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, καθὼς καὶ ὅλα τὰ πῆριξ ἦσαν κατὰφωτα. Δὲν ἀξίει τὸν κόπον νὰ φῆσῃ τοὺς κήπους τοῦ παλατιοῦ τῆς, ἂν ἐμελλε νὰ εὐρῇ παντοῦ τὴν αὐτὴν λαμπρότητα τοῦ αἰωνίου ἔαρος. Καὶ ἀκόμη ὅταν ἐγκατέλειπε τὸ καρδιάνον διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ πλοῖον, ὁ ἥλιος δὲν τὴν ἐγκατέλειπε· φωτεινὸς ἔκαμνε νὰ λάμπουν τὰ πῆριξ καὶ ἐγρῶσιζε τὰς κορυφὰς τῶν κυμάτων! Ἡ πριγκηπίσσα χωρὶς νὰ ἐλπίζῃ ἀλλοτρίῃ τοῦ θεάματος, ἐγένετο ἀπὸ ἡμέραν ἡμέραν μελαγχολικωτέρη.

IV

Ἀλλὰ μίαν φοβερὰν τρικυμίαν παρέσυρε τὸ πλοῖον! Παρὰ τὴν ἐπίδω-

σθητάι. Καρδία ὠπλισμένη μὲ τοιοῦτου εἶδους ἀγάπην ἀτενίζει μὲ θάρρος τὸ μέλλον. Περιφρονεῖ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν ὡς πράγματα ἐντελῶς ἀσήμαντα.

Ἰλευθὸς τῆς εἶναι ὁ ὠκεανὸς τῆς εὐτυχίας, εἰς τὸν ὁποῖον ἀγκλωμένη πλέει. Δόξα τῆς ἢ αὐταπάρνησις τὴν ὁποῖαν ἀγκλωσά ἐξαντλεῖ. Δὲν ζῆ πρὸς μόνον διὰ τὴν ἀγάπην. Ζῶσα ἐπὶ τῆς γῆς, ἀπολαμβάνει ἐπουρανίου εὐδαιμονίας τὴν ὁποῖαν οὐδὲν τῆς τύχης πλῆγμα δύναται νὰ μετριάσῃ. Ἀγάπη σταθερὰ, εὐλικρινὴς καὶ μεγάλη ἀποκαλύπτει εἰς τὰς καρδίας μας τὸ μυστικὸν τῆς αἰωνίας νεότητος. Χρησιμεῖ ὡς σοφίον εἰς κάθε τῆς ζωῆς τρικυμίαν. Ὅλα μαζὺ τὰ εὐγενέστερα αἰσθηματα ἀποτελοῦν ἀνθοδέσμη, τῆς ὁποίας γλυκύτατον ἄρωμα εἶναι ἡ ἀγάπη. Ὁ μὴ ἀγαπήσας δὲν ὑπῆρξε. Ἀγάπα! Ἡ ἀγάπη εἶναι θησαυρὸς, τὸν ὅποιον ὅσον ἐξαντλεῖς τόσον περισσότερο ἀποκτᾷς. Ἡ εὐλικρινὴς καὶ ἱερὰ ἀγάπη σπανίως εὐρίσκεται· ὅταν λοιπὸν τὴν εὕρῃς θεώρει αὐτὴν ὡς τὸ πολυτιμότερον καὶ ἱερώτερον εὐρημα. Πρόσφερε γενναίαις θυσίαις εἰς τὸν βωμόν τῆς, σὲ ἀνταμοίβει μὲ τὸ ὠραιότερον νόμισμα.

Μονεμβασία

Ἄλεξάνδρα Η. Ριτόδου

ζήτημα τοῦ κυβερνήτου καὶ τὸν ζῆλον τοῦ πληρώματος, περισσότερον ἀπὸ μίαν ἐβδομάδα ἔμεινε εἰς τὴν διάθεσιν τῶν κυμάτων καὶ τοῦ ἀέρος, καὶ ἀπὸ τὴν μίαν στιγμὴν ὡς τὴν ἄλληλν ἐπερίμενον νὰ τὸ ἴδουν καταστρεφόμενον.

Μόνη ἡ πριγκηπίσσα δὲν ἐφοβήθη, διότι ὀλίγον ἐνδιαφέρονται καὶ ἂν ἀποθάνουν ἐκεῖνοι, ὅπου ἔχσαν κάθε ἐλπίδα εἰς τὴν ζωὴν.

Τέλος ἔπειτα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρας ἡ τρικυμία ἐτελείωσε. Ποῦ εὐρίσκετο τὸ πλοῖον; οὔτε οὗτος ὁ πλοίαρχος ἠδύνατο νὰ τὸ ὀρίσῃ μὲ ἀκρίβειαν· ἦτο πιθανόν ὅτι εὐρίσκοντο πρὸς βορρᾶν, διότι μίαν ὠρὰ λάμψις, σὺν τῷ φάνασμα τοῦ ἡλίου, ἐφώτισε ἐπ' ὀλίγον τὰ κύματα καὶ ἔπειτα ἐχάθη ἡ συχα.

Ἡ πριγκηπίσσα ἐκύτταξε τὸ ψυχρὸν αὐτὸ φῶς ὡς θαυμασίαν δροσίαν. Ἐπειτα ἔφαρνα:

— ὦ! εἶπε, εἰς ἔκστασιν θαυρομένη, τείνουσα τὰ χεῖρα πρὸς τὴν πλησίον ὄχθην, ὦ! εἰς τὸ πλάγι αὐτοῦ τοῦ βουνοῦ, ὑπὸ τὸ θαμνὸν καὶ γλυκὺ αὐτὸ φῶς, τί πρᾶγμα εἶνε αὕτη ἡ ἀπέραντος λευκότης, ἐκεῖ κάτω, μυστηριώδης, ἀγνωστος, ἡ ὁποία ἀναβάνει, ἀναβάνει καὶ ἔπειτα χάνετα εἰς τὸν ὠχρὸν οὐρανόν;

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ναύτας ἀπήντησε.

— Κυρία, εἶνε τὸ χιόνι.

— Χιόνι! χιόνι! ἐσὲ ἐπιθυμοῦσα εἶπε, καὶ σὺ εἶσαι ὅπου ἀγαποῦσα, ἀδελφὴ μου!

Τότε, ὅτι καὶ ἂν ἔκαμνον διὰ νὰ τὴν ἀποτρέψουν, διετάξε νὰ πλησιάσουν εἰς τὴν ξηρὰν. Ἐπήδησε πρώτη εἰς τὴν ὠχρὰν αὐτὴν, καὶ ἐξαπλώθη ἐπάνω εἰς τὸ χιόνι, χαϊδεύουσα αὐτὸ μὲ τὰ ἀνοικτὰ χεῖρά τῆς, φιλοῦσα αὐτὸ μὲ τὰ χεῖρά τῆς, τὰ ὅποια μετ' ὀλίγον ἦσαν ὅπως ἐκείνου ψυχρά. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ μίαν ἀπότομον κίνησιν δὲν ἐσηκώθη πλέον. Ἐμεινε πλαγισμένη ἐπάνω εἰς τὴν ἀκίνητον λευκότητα, μειδιώσα, πλέον εὐτυχῆς ἀπὸ ὅλους τοὺς ζωντανούς.

Ἀπέθανε ἀπὸ τὸ πρὸς τὸ χιόνι φίλημά τῆς.

(Catulle Mendès).

Η ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΤΗΣ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ

Ἡ Φιλόπτωχος Ἐταιρία τῶν Κυριῶν ἔδωσε προχθές ἀκί-
μη τὴν χορευτικὴν ἐορτὴν τῆς εἰς τὸ Foyer τοῦ Βασιλικοῦ
Θεάτρου. Ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ δραμύτης τοῦ ἐφετεινοῦ
χειμῶνος καὶ αἱ ἐπιδημικαὶ ἀσθένειαι, αἱ ὁποῖαι μαστίζου-
ν τὰς λαϊκὰς τάξεις, θὰ ἐννοηθῇ πόσον τὸ ἔργον τῆς Φιλοπτώ-
χου εἶναι μέγα καὶ εὐεργετικὸν καὶ ποῖον καθήκον ἔχουν ὅλοι
νὰ προσφέρουν ἐπὶ τῇ εὐκίρῃα τοῦ χοροῦ αὐτοῦ γεννησιότατην
τὴν συνδρομὴν των εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ τῆς φιλανθρωπίας, τοῦ
ὁποῖου προτίσταται κυρία μὲ μεγάλην καρδίαν, ἡ κ. Βικτωρία
Στρέϊτ μὲ συμβούλιον ἀπὸ τὰς πλέον φιλανθρώπους κυρίας
τῶν Ἀθηνῶν.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΕΡΔΙΖΕΤΕ 60 %

Ἀγοράζετε τὴν πεφημισμένην καὶ εἰς ὅλας τὰς Ἐκθέ-
σεις βραβευμένην καὶ ἐπιστημονικῶς παρασκευαζομένην

ΚΟΛΩΝΙΑΝ ΓΕΩΡΓΙΑΝΤΑ

Ἀνωτέραν πάσης ἄλλης

Ἐξαιρετικὴ ποιότης ἠ ὁκᾶ Δραχμᾶς 4

Πρώτη » » » » 3

Εὑρίσκεται καὶ πωλεῖται εἰς φιάλας καὶ εἰς χύμα εἰς τὰς
ἀκολουθοῦσας πόλεις: Ἐν Πειραιεῖ πρὸς τῷ κητσκευαστῇ
κ. Ματ. Φ. Γεωργαντᾶ Φίλωνος 57.

Ἐν Ἀθήναις πρὸς τῷ Κουρείῳ κ. Ν. Α. Καργαδούρη
Ὁφθαλμιατρείου 9.

Ἐν Πάτραις εἰς τὸ Κουρεῖον καὶ Μυροπολεῖον κ. Κ. Χ.
Καραθανασοπούλου ὁδὸς Ἀγίου Ἀνδρέου ἀρ. 54.

Ἐν Σύρῳ εἰς τὸ Κουρεῖον καὶ Μυροπολεῖον Δ. Α. Φω-
τιάδου.

Ἐν Ναυπλίῳ πρὸς τῷ ὁδοντοῖκτρῷ κ. Κ. Γεωργαντᾶ.
Εἰς τὰ ἀνωτέρω κητστημεντα εὑρίσκονται ἐκτὸς τῆς Κολω-
νίας, Βιολέττα καὶ ὕδωρ Κινίνης εἰς χύμα ἀρίστων ποιοτήτων
καὶ εἰς φιάλας καὶ πᾶν ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τὴν ἀρωματικὴν.

Εἰς τὰς ἐπαρχίας προστίθεται ἐπὶ τῶν τιμῶν 10 %.

ΤΑ ΚΡΙΣΤΟΦΛ ΣΑΣ

Τελευταίως μὲ τὴν μόδον τῶν λευκῶν μετάλλων τὰ σερ-
βίτσια κριστόφλ εἶχαν ὀλίγον λησμονηθῆ. Ὅτι εἶναι τὰ πο-
λυτιμότερα καὶ τὰ αἰώνια, τὰ κληροδοτούμενα ἀπὸ τὴν γαι-
γιάν εἰς τὴν ἐγγονὴν εἶναι ἀναμφισβήτητον. Τώρα δὲ μὲ τὴν
πτῶσιν τοῦ συνλλαγήματος εἶναι προσιτὰ εἰς κάθε βελάν-
τιον. Μίαν ὥρῃαν καὶ πλουσίαν συλλογὴν τοιούτων σερβί-
τσιων τραπέζιου εἶδαμεν εἰς τὸ Χρυσοχορεῖον Π. Τζίνη, ἐπὶ
τῆς ὁδοῦ Ἐρμού ἀρ. 78. Τὰ συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τὰς μη-
τέρας διὰ τὰ νυμφικὰ κἀνιστρα τῶν κοριτσιῶν των καὶ ὡς
δῶρα ἀκόμη πρὸς συγγενεῖς καὶ φίλους μελλονύμφους.

Ἄλλως τε εἰς τὸ κατὰστημα Τζίνη ἠμποροῦν οἱ ἐτοιμα-
ζόμενοι διὰ νοικοκυρεῖν νὰ προμηθευθῶν καὶ χρυσᾶ καὶ ἀδα-
μάντινα κοσμήματα καὶ σερβίτσια γλυκοῦ καὶ τσιτσιῦ καὶ
bibelots σαλονιῶν καὶ γραφείων καὶ ὠρολόγια καὶ βᾶζα.
Ὅλα εἶναι ὠραία καὶ κομψὰ καὶ κατ' ἐξοχὴν εὐθηνά, εὐ-
θηνότατα.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΠΟΣΙΜΩΝ ΙΑΜΑΤΙΚΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΜΜΑΔΟΣ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 300,000 ΔΡΑΧΜΩΝ

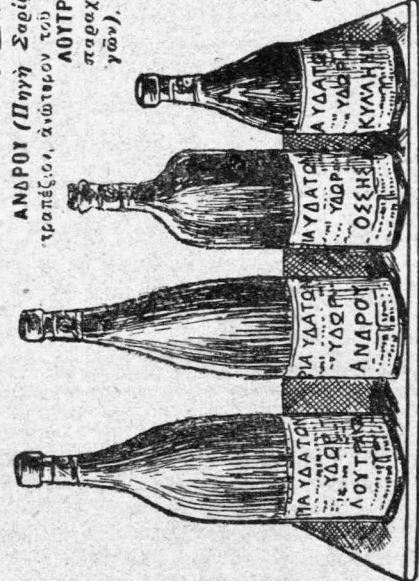
Κυριώτερος μέτοχος ἡ Ἐθνικὴ Τροπέζα τῆς Ἑλλάδος

Υ Δ Α Τ Α

ΑΝΔΡΟΥ (Πηγὴ Σοφίτης) τὸ καλλίτερον ἐπι-
τραπέζιον, ἀνώτερον τοῦ Ἐβίου καὶ Βισοῦ
ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ. (Ἀποκλειστικὴ
παραχώρησις ὅλων τῶν πη-
γῶν), κατὰ τῆς φαρμιάσεως,
λιθιάσεως, φθριτισμοῦ,
νόσων τῶν νεφρικῶν ὀρ-
γάνων

ΚΥΛΛΗΝΗΣ (Ἀπο-
κλειστικὴ παραχώρη-
σις) κατὰ τῶν παθήσεων
τῶν ἀιμπερυστικῶν ὀρ-
γάνων, ἀσθιμάτος, καταρ-
ρῶν, ζυστεψιῶν, μηγρι-
κῶν παθήσεων κ.λπ.

ΟΣΣΗΣ (ΣΤΑΓΕΖΙ)
(Ἀποκλειστικὴ πα-
ραχώρησις, Μοναδ-
κῆ πηγὴ εἰς τὸν κό-
σμον κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ Ρομπέν) ἀερώου, αἰθιρούου,
ἀλλκαλικῶν, τωφωτικῶν, κατὰ τῆς ἀιματίας, χλωρώσεως, ἀνδρικῆς ἐξασθενήσεως κ.λπ. Ὁς
ἐπιτραπέζιον, εὐφραντικόν.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Ἡ Χειροφετημένη καὶ ἡ Μάγισσα εἶναι τὰ δύο
πρῶτα ἔργα τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον: Τὰ Βιβλία τῆς Αὐ-
γῆς τριλογία τῆς κ. Καλλιρρόης Παρρέν.

Εἰς τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ μελετᾶται καὶ εἰκονίζεται ἡ
γυνὴ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν γυναικα
τοῦ Νέου Κόσμου, τὴν ἀνατρεφομένην μὲ τὸ πρακτικόν
πνεῦμα καὶ τὴν ὀρθὴν τοῦ προορισμοῦ τῆς ὡς ἀνθρώπου ὄν-
τος ἀντίληψιν.

Εἰς τὴν «Χειροφετημένην» περιγράφονται ὁ βίος, τὰ ἤθη
καὶ ἔθιμα τῆς Κων/πόλεως, εἰς τὴν «Μάγισσαν» ὁ βίος τῶν
Ἀθηνῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Καὶ τὰ
δύο συγκινοῦν, συγκλονίζου, τέρπουν καὶ διδάσκου. Ἀνα-
τέμνου τὴν γυναικεῖαν καρδίαν καὶ δίδου πλήρη ἰδέαν τῶν
πλεονεκτημάτων τῆς νέας ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς.

Ἐκαστον ἐκ τῶν βιβλίων τούτων ἀποτελεῖται ἀπὸ 400
περίπου σελίδας καὶ τιμᾶται διὰ τὰς Ἀθήνας δρ. 3, διὰ
τὰς ἐπαρχίας 3,50 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν 3 φρ. χρ.

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται πρὸς τὴν κ.Κ. Παρρέν, ὁδ. Πλα-
νεπιστημίου, 27 Ἀθῆνας καὶ συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΜΑΥΡΙΚΟΥ

Ὁδὸς Σταδίου ἀρ. 11

Εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα καὶ ἀριστοκρατικότερα φαρ-
μακεία τῶν Ἀθηνῶν, ἐξυπηρετοῦν ἀκριβῶς καὶ τὴν ἐλεγκτο-
τέρην τάξιν τῆς πρωτευούσης. Εἶναι ἴσως τὸ μόνον, τὸ ὁ-
ποῖον ἐκ τῶν πρώτων φέρει ἐξ Εὐρώπης, ὅλα τὰ νεώτερα
specialités, τὰ πλέον σπάνια καὶ τὰ πλέον δυσεύρετα τῶν
ὁποίων ἔχει ἀποδειχθεῖ ἡ ὠφέλεια καὶ δι' ὧν ἐξυπηρετεῖ
ἰδιαίτερος τοὺς πάσχοντας.

Νύκτα καὶ ἡμέραν ἀνοικτὸν τὸ φαρμακεῖον Μαυρίκου, πα-
ρέχον πᾶν φάρμακον εἰς ἀρίστας ποιότητας, καὶ ἔχων γενι-
κὴν ἀποθήκην μεταλλικῶν καὶ ἀλλκαλικῶν νερῶν, ἐντελῶς
προσφάτων, μὲ πλοῦτον διακοσμήσεως εἶναι σωστὸν Ἀσκλη-
πιεῖον ὑπὸ τὴν κυρίαν τῆς λέξεως σημασίαν καὶ ἐν ἀπὸ τὰ
ὠραιότερα στολισματα τῆς ὁδοῦ Σταδίου.